

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Jednostka Innowacyjno-Wdrożeniowa Petrol S.C. Paczuski Maciej i Puławski Ryszard

Ανααιρεσίβλητος: Minister Finansów

Με διάταξη της 5ης Φεβρουαρίου 2015 το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 2, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/96/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Οκτωβρίου 2003, σχετικά με την αναδιάρθρωση του κοινοτικού πλαισίου φορολογίας των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας ⁽¹⁾, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθετική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία επιβάλλει ειδικό φόρο καταναλώσεως στα προσθετικά που υπάγονται στον κωδικό 3811 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας που αποτελεί το παράρτημα I του κανονισμού (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1031/2008 της Επιτροπής, της 19ης Σεπτεμβρίου 2008, με συντελεστή υψηλότερο εκείνου που εφαρμόζεται για τα καύσιμα στα οποία προστίθενται.

Το άρθρο 2, παράγραφος 3, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/96 έχει την έννοια ότι ιδιώτης μπορεί να το επικαλεστεί έναντι της αρμόδιας εθνικής διοικητικής αρχής στο πλαίσιο δίκης ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προκειμένου να εμποδίσει την εφαρμογή εθνικής ρυθμίσεως ασυμβίβαστης με τη διάταξη αυτή.

⁽¹⁾ ΕΕ L 283, σ. 51.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Sąd Rejonowy w Rzeszowie (Πολωνία) στις 10 Ιουνίου 2014 — Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe «Stylinart» sp. z o.o. κατά Skarb Państwa — Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa — Prezydent Miasta Przemyśla

(Υπόθεση C-282/14)

(2015/C 171/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Rejonowy w Rzeszowie

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowo-Usługowe «Stylinart» sp. z o.o.

Καθού: Skarb Państwa — Wojewoda Podkarpacki, Skarb Państwa — Prezydent Miasta Przemyśla

Με διάταξη της 11ης Δεκεμβρίου 2014, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάνθηκε ότι είναι προδήλως αναρμόδιο να απαντήσει στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Sąd Rejonowy w Rzeszowie.

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Ιανουαρίου 2015 η Ledra Advertising Ltd κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 10 Νοεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-289/13, Ledra Advertising Ltd κατά Επιτροπής και Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

(Υπόθεση C-8/15 P)

(2015/C 171/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Ledra Advertising Ltd (εκπρόσωποι: Χρ. Πασχαλίδης, solicitor, Α. Πασχαλίδης, δικηγόρος και Α. Riza QC)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή και Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως και να απορρίψει τις ενστάσεις που ήγειραν οι πρωτοδίκως καθών, καθώς και να τους καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας και να αποφανθεί επί της ουσίας της υποθέσεως.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το δικαίο της Ένωσης, καθόσον προέβη, στη διάταξή του, σε σειρά πεπλανημένων νομικών κρίσεων, ως ακολούθως:

- α) Το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε στο ότι τα «καθήκοντα που ανατίθενται στη Επιτροπή [...] στο πλαίσιο της Συνθήκης για τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας [εφεξής ΕΜΣ] ουδόλως περιλαμβάνουν ιδία εξουσία λήψεως αποφάσεων και [...] ότι οι ενέργειες των δύο αυτών θεσμικών οργάνων στο πλαίσιο της ίδιας Συνθήκης δεσμεύουν μόνον τον ΕΜΣ» ⁽¹⁾, χωρίς να συνεκτιμήσει τη σημασία της νομικής κρίσεως στην οποία προέβη, στη σκέψη 48, ότι η Επιτροπή «δεν εκχώρησε τον ουσιαστικό έλεγχο των εξουσιών που έχει κατά τη διαδικασία λήψεως αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 136, παράγραφος 3 ΣΛΕΕ, βάσει της κατ' άρθρο 17 ΣΕΕ εξουσίας της να ενεργεί ως θεσμικό όργανο της Ένωσης επιφορτισμένο να μεριμνά για το αν είναι συμβατές με το δικαίο της Ένωσης οι πράξεις που συνάπτονται κατ' εφαρμογήν της Συνθήκης για τον ΕΜΣ».
- β) Στην απόφαση Pringle ⁽²⁾, επί της οποίας στηρίχθηκε το Γενικό Δικαστήριο ⁽³⁾, το Δικαστήριο έκρινε ότι, μολονότι η Επιτροπή και η ΕΚΤ δεσμεύουν αποκλειστικώς τον ΕΜΣ ⁽⁴⁾, εντούτοις, όπως επισημαίνεται, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 164 ⁽⁵⁾ της αποφάσεως αυτής, «τα καθήκοντα που ανατίθενται στην Επιτροπή από τη Συνθήκη ΕΜΣ της επιτρέπουν, όπως προβλέπει το άρθρο 13, παράγραφοι 3 και 4, της Συνθήκης αυτής, να μεριμνά για τη συμβατότητα με το δικαίο της Ένωσης των μνημονίων [συναντίληψης] που συνάπτονται από τον ΕΜΣ», στη δε σκέψη 174, ότι «βάσει του άρθρου 13, παράγραφος 3, της εν λόγω Συνθήκης, το μνημόνιο [συναντίληψης], το οποίο αποτελεί αντικείμενο διαπραγματεύσεως με το κράτος μέλος που ζητεί τη χορήγηση στήριξης σταθερότητας, πρέπει να συνάδει πλήρως με το δικαίο της Ένωσης».
- γ) Το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «αίτημα αποζημιώσεως στρεφόμενο κατά της Ένωσης και στηριζόμενο απλώς στον παράνομο χαρακτήρα πράξεως ή συμπεριφοράς μη οφειλόμενης σε θεσμικό όργανο της Ένωσης ή στους υπαλλήλους του πρέπει να απορρίπτεται ως απαράδεκτο» ⁽⁶⁾, χωρίς να συνεκτιμήσει τα επιχειρήματα που προβλήθηκαν στο υπόμνημα απαντήσεως της νυν αναιρεσείουσας, στο οποίο επισημαινόταν ότι «η ΕΚΤ [μπορούσε] να ενεργεί μόνον ως [θεσμικό όργανο της Ένωσης], δεδομένου ότι ο ΕΜΣ δεν μπορούσε να ασκεί νομίμως ουσιαστικό έλεγχο της εξουσίας καταναγκασμού βάσει του δικαίου της Ένωσης για να επιτρέψει και/ή να πράξει και/ή να ενεργήσει προς εκπλήρωση της προβαλλόμενης με τη μορφή απειλής αξιώσεως. Η εν λόγω εξουσία καταναγκασμού εκχωρείται αποκλειστικώς στην ΕΚΤ [...] ο δε ουσιαστικός έλεγχος της εν λόγω εξουσίας δεν μπορεί να εκχωρηθεί βάσει του δικαίου της Ένωσης».
- δ) «Η προβαλλόμενη ως ζημιόγonos συμπεριφορά συνίσταται σε παράλειψη ενέργειας εκ μέρους της Επιτροπής κατά την υπογραφή του μνημονίου συναντίληψης. Εντούτοις, το μνημόνιο συναντίληψης υπογράφηκε μετά από τη μείωση της αξίας των καταθέσεων της νυν αναιρεσείουσας [...] Συγκεκριμένα, η μείωση αυτή έλαβε χώρα με τη θέση σε ισχύ των μέτρων της 29ης Μαρτίου 2013. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι [η νυν αναιρεσείουσα] απέδειξε με την αναγκαία βεβαιότητα ότι η ζημία την οποία υποστηρίζει ότι υπέστη προκλήθηκε όντως από την παράλειψη που προσάπτεται στην Επιτροπή» ⁽⁷⁾. Η κρίση αυτή δεν λαμβάνει υπόψη το επιχείρημα της αναιρεσείουσας που παρατίθεται στη σκέψη 41 «ότι οι προϋποθέσεις προς τις οποίες συναρτάται η διευκόλυνση χρηματοπιστωτικής συνδρομής [εφεξής ΔΧΣ] που χορηγήθηκε στην [Κυπριακή Δημοκρατία] στις 26 Απριλίου 2013 και ο τρόπος που αυτές απαιτήθηκαν από την Επιτροπή και την ΕΚΤ προκάλεσαν στην προσφεύγουσα τη ζημία για την οποία αυτή ζητεί αποζημίωση δυνάμει των άρθρων 268 [ΣΛΕΕ] και 340 ΣΛΕΕ». Ο τρόπος που αυτές απαιτήθηκαν περιελάμβανε την παράλειψη της Επιτροπής να διασφαλίσει ότι οι όροι της συμβάσεως για τη ΔΧΣ ήταν συμβατοί με το δικαίο της Ένωσης και την απειλή της ΕΚΤ περί διακοπής της παροχής ρευστότητας σε ευρώ στην Κύπρο, στοιχεία που αποτελούν διαρκείς πράξεις ή παραλείψεις προς ενέργεια από της 15ης Μαρτίου 2013 έως τη συμμόρφωση προς τους όρους στις 29 Μαρτίου 2013.
- ε) Το περιεχόμενο του μνημονίου συναντίληψης αμφισβητήθηκε λόγω του ότι παρέπεμπε σε προηγούμενη τήρηση όρων που, εξ ορισμού, ανάγονται σε χρονικό σημείο προγενέστερο της μείωσης της αξίας των καταθέσεων της αναιρεσείουσας, στοιχείο το οποίο το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να λάβει υπόψη ως αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας.

στ) «Σε περίπτωση κατά την οποία η προβαλλόμενη ζημιογόνος συμπεριφορά συνίσταται σε παράλειψη, είναι ειδικώς αναγκαίο να υπάρχει η βεβαιότητα ότι η εν λόγω ζημία προκλήθηκε όντως από τις προσαπτόμενες παραλείψεις και όχι από συμπεριφορές διακριτές από τις προσαπτόμενες στα εναγόμενα θεσμικά όργανα» (βλ. Portela κατά Επιτροπής ⁽⁸⁾). Δηλαδή, «ακόμα και σε περίπτωση» ⁽⁹⁾ κατά την οποία η Επιτροπή είχε ενεργήσει σύμφωνα με την υποχρέωσή της να διασφαλίσει ότι οι προϋποθέσεις ήταν συμβατές με το δίκαιο της Ένωσης, αυτό ουδόλως θα μετέβαλλε την κατάσταση καθόσον «το μνημόνιο συναντίληψης υπογράφηκε μετά τη μείωση της αξίας των καταθέσεων της προσφεύγουσας στην Τράπεζα Κύπρου» ⁽¹⁰⁾. Και σε αυτήν την περίπτωση, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εκτιμήσει τα επιχειρήματα που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα (βλ., μεταξύ άλλων, σημεία δ' και ε', ανωτέρω).

ζ) Επιπλέον και επικουρικώς, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πραγματική πλάνη κρίνοντας ότι το μνημόνιο συναντίληψης υπογράφηκε μετά τη μείωση της αξίας των καταθέσεων σε όλες τις περιπτώσεις. Στην περίπτωση της Τράπεζας Κύπρου, η τελική μείωση αξίας έλαβε χώρα μόνον κατόπιν της υπογραφής του μνημονίου την 26η Απριλίου 2013, ήτοι στα τέλη Ιουνίου 2013.

2. Σε περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο δεχθεί ότι οι πρωτοδίκως καθών ήταν κατά νόμο ικανές να ενεργήσουν ως θεσμικά όργανα της Ένωσης, η διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου, κατά το μέρος της που περιλαμβάνει τις σκέψεις της 55 έως 60 και αφορά το δεύτερο αίτημα [ακυρώσεως], καθίσταται άνευ άλλου τινός αλυσιτελής.

⁽¹⁾ Σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

⁽²⁾ Απόφαση C-370/12 (EU:C:2012:756).

⁽³⁾ Σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

⁽⁴⁾ Σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

⁽⁵⁾ Βλ. επίσης σκέψεις 112 και 163.

⁽⁶⁾ Σκέψη 43 της διατάξεως που εκδόθηκε επί της υποθέσεως Διαδικασία — Σύμβουλοι Επιχειρήσεων κατά Επιτροπής κ.λπ. (C-520/12 P, EU:C:2013:457).

⁽⁷⁾ Σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

⁽⁸⁾ Διάταξη της 17ης Δεκεμβρίου 2008, Portela κατά Επιτροπής (T-137/07, EU:T:2008:589, σκέψη 80).

⁽⁹⁾ Απόφαση της 25ης Ιουνίου 1997, Perillo κατά Επιτροπής (T-7/96, EU:T:1997:94).

⁽¹⁰⁾ Σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

Αναίρεση που άσκησαν στις 12 Ιανουαρίου 2015 οι Ανδρέας Ελευθερίου, Ελένη Ελευθερίου και Λίλια Παπαχριστοφή κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) στις 10 Νοεμβρίου 2014 στην υπόθεση T-291/13, Ανδρέας Ελευθερίου, Ελένη Ελευθερίου και Λίλια Παπαχριστοφή κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής και Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

(Υπόθεση C-9/15 P)

(2015/C 171/12)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείοντες: Ανδρέας Ελευθερίου, Ελένη Ελευθερίου και Λίλια Παπαχριστοφή (εκπρόσωποι: Χρ. Πασχαλίδης, solicitor, Α. Πασχαλίδης, δικηγόρος και Α. Riza QC)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή και Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ)

Αιτήματα

Οι ανααιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να δεχθεί την αίτηση αναίρεσεως και να απορρίψει τις ενστάσεις που ήγειραν οι καθών, καθώς και να τους καταδικάσει στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας και να αποφανθεί επί της ουσίας της υποθέσεως.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το δίκαιο της Ένωσης, καθόσον προέβη, στη διάταξή του, σε σειρά πεπλανημένων νομικών κρίσεων, ως ακολούθως: